

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **L. D.**, narozená dne XXX
bytem XXX
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Těsnohlídkova 9, Brno

proti
žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti správního orgánu, které se měl žalovaný dopustit tím, že doposud nerozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravoslezského kraje ze dne 12. 7. 2011, č.j. RŘKŘPMSK-OP-123/2011, ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru.
2. Dříve, než zdejší soud o žalobě věcně rozhodl, žalobkyně ji podáním ze dne 1. 2. 2016 výslovně vzala v celém rozsahu zpět s tím, že tak činí v důsledku pozdějšího chování žalovaného, jelikož žalovaný vydal dne 1. 12. 2015 rozhodnutí, č. j. PPR-15518-51/ČJ-2011-990131, kterým rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 12. 7. 2011, č.j. RŘKŘPMSK-OP-123/2011 změnil. V důsledku uvedeného žalobkyně učinila návrh, aby soud řízení zastavil, žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, a aby vrátil žalobkyni zaplacený soudní poplatek.
3. Usnesením ze dne 12. 2. 2016, č.j. 3 A 83/2015-75 Městský soud v Praze v I. výroku řízení zastavil, ve II. výroku přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení a ve III. výroku vrátil žalobkyni alikvotní část zaplaceného soudního poplatku. Při rozhodování o nákladech řízení soud vyšel z ust. § 60 odst. 3 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle níž vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Přiznané náklady sestávaly ze soudního poplatku a náhrady nákladů na zastoupení advokátem.
4. Proti tomuto usnesení podal žalovaný kasační stížnost, v níž namítal nepřípustnost žaloby, neboť žalobkyně bezvysledně nevyčerpala prostředky, které zákon č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Žalovaný rovněž namítal nedůvodnost samotné žaloby, neboť správní orgán v řízení nebyl nečinný a delší doba rozhodování spočívala ve složitosti řízení, nutnosti provádění dokazování a odborného posuzování.

5. Rozsudkem ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 43/2016-36 Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného proti výroku I. usnesení zamítl, výrok II. usnesení týkající se náhrady nákladů řízení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Proti výroku III. usnesení byla kasační stížnost odmítnuta a žádnému z účastníků nebyla přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
6. V rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 43/2016-36 Nejvyšší správní soud vytkl Městskému soudu v Praze, že se ve svém rozhodnutí nezabýval přípustností podané žaloby, případně se nezabýval ani její důvodností, což by mohlo mít zásadní dopad pro rozhodnutí o přiznání nákladů řízení.
7. Z žaloby a jejich příloh vyplývá, že rozsudkem ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Ad 25/2011-53 zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 14. 10. 2011, č. j. PPR-15518-5/ČJ-2011-99KP a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalobkyně podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 28. 6. 2015 u nadřízeného správního orgánu (ministra vnitra), která byla správnímu orgánu doručena dne 1. 7. 2015. Žalobkyně se obrátila na Městský soud v Praze s žalobou na ochranu proti nečinnosti ze dne 12. 7. 2015 doručenou soudu 13. 7. 2015.
8. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo byli-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
9. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
10. Podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu *„pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.“*
11. V návaznosti na zrušující výrok rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 43/2016-36 zdejší soud uvádí, že podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nelze považovat za formální podmínku pro uplatnění ust. 79 s. ř. s. Žadatelka musí dát nadřízenému správnímu orgánu dostatek času žádost posoudit a rozhodnout o ní. Lhůta pro toto rozhodnutí vychází z § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Pokud nadřízený správní orgán do 30 dnů od podání žádosti nerozhodne nebo žádosti nevyhoví, může žadatel podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.
12. Výkladem § 79 odst. 1 s. ř. s., resp. podmínek, které musí být splněny, aby se soud mohl zabývat důvodností žaloby na ochranu proti nečinnosti, se rozšířený senát zabýval v usnesení ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164, v němž uvedl, že: *„Rozšířený senát tedy shodně s citovaným usnesením konstatuje, že i ve správním soudnictví jsou podmínky*

řízení vnímány jako takové podmínky, za nichž soud může rozhodovat ve věci samé; jejich nedostatek tedy brání soudu vydat meritorní rozhodnutí (srov. § 103 o. s. ř. podpůrně za použití § 64 s. ř. s.). Jsou chápány jako podmínky přípustnosti procesu jakožto celku, přičemž se upínají k procesním úkonům stran či soudu. Teorie procesního práva i soudní praxe řadí mezi podmínky řízení na straně soudu především pravomoc, příslušnost, na straně účastníků řízení způsobilost být účastníkem řízení, procesní způsobilost, popř. též plnou moc zmocněnce v případě zastoupení. Úkony soudu i úkony stran jsou pak vázány společnými podmínkami – překážkou litispendence a překážkou věci rozsouzené. Dalšími okolnostmi, které obvykle brání věcnému projednání návrhu (žaloby) ve správním soudnictví jsou opožděnost (předčasnost) žaloby, podání návrhu zjevně neoprávněnou osobou, nepřípustnost. Specifickým důvodem, jenž vylučuje další postup v řízení, jsou neodstraněné vady žaloby (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). Jsou-li naplněny zákonné předpoklady, soud žalobu odmítne, aniž by se mohl zabývat její důvodností. K posouzení důvodnosti žaloby tedy soud může přistoupit jen tehdy, byla-li včas podána přípustná žaloba osobou k tomu oprávněnou a pokračování v řízení nebrání neodstraněné vady žaloby nebo nedostatek podmínek řízení.“

13. Požadavkem na bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti správního orgánu, jako podmínkou pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu u správního soudu, se rozšířený senát již rovněž zabýval. V rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59 odkázal Nejvyšší správní soud na usnesení ve věci *CG HOLDING*: „Z hlediska systematiky soudního řádu správního je podmínka, podle níž žalobce musí nejprve bezvýsledně vyčerpat procesní prostředky, které má k dispozici ve správním řízení, vlastní celkové koncepci správního soudnictví a teleologicky vyjadřuje zásadu subsidiarity ve vztahu mezi veřejnou správou a činností správních soudů. Jejím účelem je předejít soudnímu řízení v případech, kdy lze dosáhnout nápravy přímo u správních orgánů. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v § 5 s. ř. s. a pro jednotlivé typy žalob je upřesněna zejm. v § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Před použitím některého z typů žalob je tedy nutné nejprve vždy vyčerpat opravné prostředky nebo jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem (srov. také rozsudky soudu č. j. 7 Ans 1/2007 – 100, č. j. 2 Ans 1/2008 – 84, č. j. 8 Ans 5/2010 – 43, či ze dne 10. 2. 2010, č. j. 2 Ans 5/2009 - 59).“
14. Z výše citovaného usnesení ve věci *CG HOLDING* vyplývá, že nesplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem, má stejně jako nesplnění podmínky vyčerpání opravných prostředků dle § 68 písm. a) s. ř. s. a nevyužití prostředků ochrany nebo nápravy podle § 85 s. ř. s. za následek nepřípustnost žaloby.
15. V daném případě s ohledem na časovou posloupnost jednotlivých úkonů žalobkyně soud konstatuje, že žaloba byla podána předčasně a je tedy nepřípustná.
16. Žalobkyně nedala nadřízenému správnímu orgánu dostatek času o žádosti rozhodnout a předmětnou žalobu podala předčasně, neboť nedošlo k bezvýslednému vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení. Žaloba byla sice podána až po podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, avšak před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o takové žádosti. V takovém případě soud v souladu s již zmíněnou judikaturou Nejvyššího správního soudu žalobu bez dalšího odmítne.
17. Za dané situace soud náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. žalobkyni nepřiznal, jelikož při absenci zpětvzetí žaloby by žaloba nemohla být vůbec věcně

projednána. Předčasnost podané žaloby by vedla k odmítnutí žaloby pro nepřípustnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. března 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.